

Devítky se loučí 2015 - 2024

Yšarova
Hynkova
Pražan
Ghryza
Rytková
Hudební
Budišská
Fránek
Bílý
Tosař
Něštrůl
Dvořáková
Karech
Jančková
Čapková
Ciháková
Klimeš
Bidleová
Tabelář
Farkáčová
Mikolášková
Doležalová
Šehybal
Marešová
Moravčí
Slabec
Podolei
Bubemík
Simaš
Kuthavci
Chelboka
Vrbková
Tulay
Koumrus
Bez dar
Aššajr
Janáčková
Longová
Korinek
Zelundová
Janečková
Váňhová
Ryšavá
Dašková
Holub
Dvořáková
Halovišská
Chvojková
Moravcová
Sládeková
Kloučková

Společné vzpomínky...

Magické číslo 9...

aneb Když se řekne DEVÍTKA

Když se řekne devítka, každému z nás se nejspíš vybaví přijímačky. Pro někoho to je nejlepší školní rok, pro někoho zas nejhorší rok kvůli tomu, že se to první pololetí musíme snažit mít opravdu dobré vysvědčení a hlavně se musíme učit na ty přijímačky. To druhé pololetí se už nikdo z nás moc neučí, protože jsou nám ty známky už tak nějak k ničemu, jen nesmíme propadnout. Podle nás je devátá třída asi jeden z nejtěžších ročníků hlavně kvůli psychice.

*Sofie Čapková, Kateřina Farkašová
a Nikola Bidlová, 9. A*

Nad devítkou se mi vybaví devátý ročník základní školy. Odchod a nový začátek s jinými lidmi z nově vybrané školy. Tím vším stresem si jen vybavíš všechny vzpomínky s tvou, brzy bývalou, třídou a začneš přemýšlet nad tím, že devítka není jen jednociferné číslo, ale kupa zážitků.

Helena Krulichová, 9. A

Když se řekne devítka, tak se mi vybaví číslo, autobusu, který jezdí ze Sezemic přes Spojil, ale hlavně devátá třída na základní škole. Devátá třída je velmi náročná, je zde hodně stresu a doučování všeho možného, ale zároveň je to poslední rok, kdy můžeme jezdit na výlety chodit na procházky, běhat po školních chodbách a zažívat poslední zážitky jako jedna třída.

V deváté třídě se už všichni z nás docela uklidnili a alespoň trošku dospěli. I když to je někdy těžké, tak se zvládneme domluvit na jedné věci. Všichni jsme si uvědomili, že už je to poslední rok a že už nikdy nebudeme sedět v deváté třídě jako žáci. Takto to vidím já. A co se vybaví vám, když se řekne devítka?

Viktorie Vrbková, 9. B

Když se řekne devítka, tak mě napadne, že jsme na základce poslední rok, máme o dost více učiva, těžšího než třeba v osmé třídě. Napadají mě kámoši, s kterými se vidím každý den... Zdena, Vojta, Matěj, Dan, Natka a spousta dalších lidí... Přemýšlení o druhé škole, kam chci jít a kam zas ne, dobré známky potřebuji, jestli se chci někam dostat.

Jsme nejstarší z celé školy, když jsme v devítce. Naplánovat nějaké třídní výlety atd... Zanedlouho budeme mít vyřazování devátáků, kde se rozloučíme s celou základní školou. Natrénujeme nějaký tanec, kterým se rozloučíme, předává se štafeta osmákům neboli budoucí devítce. Užijeme si poslední chvíle spolu. Takže za mne je nejdůležitější si užít devítku na 100%, aby byly zážitky a vzpomínky.

Štěpán Pražan, 9. A

Jako první věc se mi vybaví příprava na přijímací řízení, vybírání středních škol a také se mi vybaví číslo 9. Jaký názor na to máte vy? Myslím si, že 9. třída je úplně ta nejtěžší, protože po ní půjdeme na úplně jiné místo, za úplně novými lidmi a bude těžké zapomenout na všechny věci, co jsem tady za všechny ty ročníky zažil. Myslím si, že nejtěžší bude začít se bavit s novými lidmi. Můj názor je, že devátá třída byla a bude jeden z nejtěžších ročníků.

Lukáš Šimák, 9. B

Když se řekne devítka, tak se mi vybaví škola, pod pojmem devět se mi vybaví devátá třída. Každý z nás si musel pořádně rozmyslet, kam chce jít dál. V deváté třídě se nás učitelé snažili co nejvíce připravit na přijímací zkoušky. Někteří z nás se chtěli připravit, někteří zas ne. Některým to šlo líp a některým hůř, ale každý se nakonec dostal, kam chtěl.

Antonín Kořínek, 9. B

Devítka je pro mě normální číslo. Ale když se na to podíváme z druhé strany, je to hodně, zvláště když to srovnáme s jedna a dva. To samé ve škole. Když jsi v první třídě, devátá třída se ti zdá tak daleko. Ale čas letí. Rok za rokem utekl a už jsi absolvent. A už máš další trable. Začneš přemýšlet o tom, kým chceš být, co se ti líbí. Stanovíš si cíle a po malých krůčcích k nim začneš směřovat. Začnete se připravovat na přijímačky. Hledat školy. Začíná dospělý život....

Daryna Podolei, 9. B

Když někdo řekne devítka, představím si číslo 9 v matematice, které je dělitelné číslem 3 a vyskytuje se úplně všude, třeba v rovnicích, kterých mám teď až po krk. Každopádně tady se bavíme o jiné devítce, a to o deváté třídě, které jsem se vždy bála.

Už od šesté třídy nám učitelé říkali, že to, co probíráme teď, je opravdové nic oproti přijímačkám, a až teď jsem zjistila, že mají pravdu a přijímací zkoušky jsou fakt zlo. Zjistila jsem, že mi chybí několik menších látek, které jsme probírali v šesté a sedmé třídě, když byl covid, kdy jsem opravdu nepřemýšlela nad tím, že když se to nenaučím, tak mi to může rozhodnout o tom, na jakou půjdu střední školu.

V deváté třídě existují jen dva typy lidí a to ti, kteří už chtějí vypadnout ze školy a těší se na střední, nebo ti, kteří si pomalu uvědomují, že jim tohle všechno bude chybět, a chtěli by si tu základku trochu prodloužit.

A co si představíte pod číslem 9 vy?

Hana Dolečková, 9. B

Rozhovory..

aneb Otázky pro ...

Paní učitelku Lucii Dlouhou – třídní učitelka 9. B

Učila nás anglický jazyk, konverzaci v anglickém jazyce, výtvarnou výchovu a výchovu k občanství.

Který výlet se vám s námi nejvíce líbil?

Nejvíce jsem si užila výlet do Sedmihorek. Líbilo se mi nasazení všech účastníků výletu, když jsme zdolávali 20km vzdálenosti, i celková pohodová atmosféra a zapojení jednotlivců na této akci.

Jak dlouho jste studovala?

Studovala jsem klasicky 4 roky střední školu stavební, pak roční pomaturitní studium angličtiny a nakonec jsem strávila pět let na vysoké škole v Pardubicích.

Chutnají vám obědy ve školní jídelně?

Na obědy chodím pouze v úterý a ve čtvrtek. Některé obědy mi chutnají hodně, jiné méně. Oceňuji ale náročnou práci našich kuchařů a kuchařek, kteří se snaží vyjít vstříc chutím tolika strávníků. To není lehké.

Chtěla byste po nás mít další třídu?

Třídnictví je veliká zodpovědnost, radost i starost. Myslím si, že v příštích letech mě to ještě potká.

Jaké bylo být třídní 9. B?

Rozhodně to nebylo nudné. Byli jste třída plná výrazných jedinců, kterou jsem se snažila stmelit tak, aby se tam dalo volně dýchat, abyste se vzájemně respektovali. Ovlivnit to z pozice třídního učitele ale nelze na 100%. I tak si myslím, že se to částečně podařilo.

Prožívala jste nějak naše období během přijímacích zkoušek?

Samozřejmě, hodně jsem na vás myslela a držela všem pěsti. Copak jste to nepoznali?

Na jaký zážitek s naší třídou nejvíce vzpomínáte?

Utkvěl mi první společný pěší výlet do Pardubic, který probíhal za bouřky a deště. Přestože jsme všichni promokli na kost, vesele jste pak motali náramky a neopouštěl vás elán a radost ani cestou zpět, kdy jste mávali na všechna auta, která nás míjela. Bylo to s vámi fajn.

Třída 9. B

Pro pana učitele Jiřího Ledna – třídní učitel 9. A

Učil nás matematiku, tělesnou výchovu a SPDT.

Baví vás vaše práce?

Ano, pokud žáci naslouchají, mají zájem a snaží se plnit pokyny.

Proč jste si vybral být učitelem?

Původně jsem chtěl být trenérem a učitelství se trenéřině dost podobá.

V jaké třídě se vám učí nejlíp?

V 7. A. Žáci mají o tělesnou výchovu zájem a i méně nadaní se snaží.

Byli jsme hodná třída?

Celkově ano, s výjimkou určitých jedinců, kteří si toho jsou jistě vědomi, ale z nějakého důvodu si „nemohou pomoci“.

Těšíte se, až odejdeme pryč?

Na některé žáky třídy budu vzpomínat raději než na jiné.

Třída 9. A

Bod zlomu...

Přijímací řízení na střední školy

Přijímací řízení bylo pro nás, jakožto pro devátý ročník, zásadní. Nám to začalo už od začátku roku, všichni se nás ptali, kam chceme jít, jak se připravujeme a spousty dalšího. Ministerstvo školství se rozhodlo, že místo dvou škol si budeme dávat přihlášky tři, ale nebude mít možnost odvolání.

Bylo to pro nás nové, pro rodiče také, o učitelích nemluvě, dlouho jsme čekali, jestli to schválí, nebo ne. Jak už jistě víte, tak

schválili, a většina z nás měla trable s tím vybrat všechny tři. Hned 3. ledna se dost z nás ukázalo ve škole již v 6:50, abychom zahájili přípravné kurzy s paní učitelkou Doskočilovou. Leden utíkal a nám se blížil termín pro odevzdání přihlášek. Přípravné kurzy probíhaly snad na všech školách někdo ale spoléhal na to, že se vše naučí ve škole a u přijímaček mu pomůže štěstí. Únor uběhl jako voda, přihlášky podané, březen ani nemluvě a byl tu duben, pro nás už začalo to nejtěžší stresové období, do

přijímaček zbývá pár dnů. Jak je nejlépe využít? Toť byla otázka.

Všichni, kdo jsme se zúčastnili přijímacích zkoušek, jsme věděli, kam se v pátek 12. dubna a v pondělí 15. dubna máme dostavit. Už jen zbývalo se pomodlit a napsat to nejlépe, jak šlo. Naše dojmy z přijímaček byly různé, ale jedno víme: nikdy se v tomhle neshodneme. Každý to vidí jinak, ale všichni jsme to zvládli napsat, jak nejlépe jsme uměli.

Ovšem teď nás čekal měsíc čekání na výsledky. Pár hodin po přijímačkách jsme měli neoficiální výsledky, takže jsme mohli alespoň orientačně vědět, kolik máme bodů.

A už to tu bylo, 15. květen, měsíc uběhl jako voda a byly tu výsledky, dost z nás čekalo do půlnoci, abychom věděli výsledky co nejdříve. Hned to ráno jsme si ve škole všichni říkali, kdo se kam dostal, i učitelé se nás ptali, vlastně úplně všichni.

Bylo to osm měsíců plných stresu, učení, nervů, ale také podpory od našeho okolí a pro všechny z nás to znamená nový

začátek, všichni se rozutečeme do různých koutů, ale budou nás spojuvat vzpomínky na základní školu.

Markéta Dašková, Adéla Holubová, 9. B

Naše dojmy a pocity z prvních termínů byly různé.. někdo v noci nemohl spát a zaspal nebo byl ráno opravdu brzy vzhůru. Byli jsme plní emocí a těšili jsme se na to, až budeme mít první termín za sebou. Většinou z nás to přišlo těžké a někomu naopak lehké. Než jsme se nadáli, čekal nás druhý termín. Největší strach jsem měla z toho, že to nestihnou, protože silnice byly víc než zasekané.

Jako třída se můžeme všichni shodnout na tom, že druhý termín byl lehčí než ten první. Z toho už jsme nebyli tolik ve stresu. Ale můžu za všechny říct, že jsme se nemohli dočkat, až nám přijdou výsledky. Přišel den, kdy nám měly dorazit výsledky. Jsou tady, někteří čekali do noci. Téměř pro všechny to dopadlo dobře.

Natálie Kopecká, 9. A

Reportáže...

aneb Vzpomínky na školní akce...

Škola v přírodě

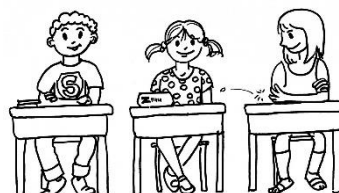
Škola v přírodě probíhala ve 3. třídě, jelo se tam přibližně 2 hodiny. Byli jsme ubytováni v Peci pod Sněžkou, kde na nás v areálu čekaly malé hnědé chatičky, které byly asi po 3 - 6 lidech, a také volejbalové hřiště, fotbalové hřiště a velký plac na hraní různých her. Byla tam i velká hlavní budova, kde byla velká jídelna a spousta automatů se sladkostmi. Vedle areálu byl velký les, kde jsme se byli projít. V areálu jsme hráli různé hry jako například fotbal, volejbal, vlajky a večer také třeba strašidelné historky, město-jméno, karty a tak dále. Byl to skvělý výlet, který jsme si všichni užili.

Vojtěch Tichý, 9. A

První den na druhém stupni v Sezemicích

Do Sezemic jsem přišla do 6. třídy, takže jsem nikoho neznala. Bála jsem se, že mne nepřijmou, byla jsem nervózní. Ale hned jak jsem přišla, tak ke mně spolužáci byli milí a pomáhali mi a radili. Nejvíce mi pomohla Natka Kopecká, s ní jsem i seděla, prováděla mě po škole a seznamovala mě s novými lidmi.

Karolína Janečková, 9. A

Lyžák

Autobusem jsme vyrazili na chatu Pomezní bouda, která se nachází v Krkonoších. Cesta na chatu byla fajn, povídali jsme si a poslouchali písničky. První den jsme se rozřadili do tří družstev. Rozřazování probíhalo tak, že jsme na lyžích vyšlapali sjezdovku až skoro do půlky a potom sjeli dolů. Poté, co jsme byli rozřazeni, jsme šli na chatu. Tam jsme se převlékli a šli na večeri do protější budovy, ve které byl pivovar a restaurace zároveň. Tam jsme dostali jeden borůvkový knedlík. My jsme si mysleli, že je to předkrm, ale nebyl. Byla to celá večeře. Mohli jsme si dát ještě polévku, ale houbovou, takže si moc lidí nedalo. Další dny to bylo trochu lepší. 😊 Další den se učitelé rozhodli, že nás nebudou mučit a že si sjezdovku můžeme vyjet na kotvě. Chodili jsme na dvě různé sjezdovky a v odpoledním klidu jsme hráli ping pong.

Michael Trulay, Valérie Ryšavá 9. B

Lyžák začal tím, že jsme jeli na chatu do Horní Malé Úpy, chata se jmenovala Pomezní bouda. V autobuse se někteří vytahovali, jak umí lyžovat, ale na svahu to bylo jinak. Neuměli na lyžích ani stát a už vůbec ne jezdit. Ale David to byl jiný drak, normálně tam skákal salta a to samé Vojta s jeho brýlemi na sváření a malou helmou a botami. To byl první den. A nejlepší věc na lyžáku byl zadarmo čaj, takže to byla lambáda.

Matěj Moravec, 9. B

Vodácký kurz

Jednoho krásného rána jsme se vydali se třídou a s panem učitelem na vodácký kurz. Sešli jsme se v Pardubicích na autobusovém nádraží. Když jsme tam přišli, čekali jsme na ostatní. Když všichni přijeli, tak jsme mohli vyrazit. Když jsme přijeli na místo, už na nás čekal pan instruktor. Nejdřív nám říkal, co máme dělat a jak se to kormidluje. Když nám to všechno řekl, museli jsme si vzít záchranné vesty. Jídlo a batoh jsme si dali do sudu. Když už jsme měli všechno dáno do sudu, po dvojicích nebo po trojicích jsme vzali lodě dolů k vodě.

Každý postupně nastupoval do lodi. Zpočátku nám to moc nešlo, ale pořád jsme se snažili. Po chvíli jsme se zastavili, abychom se najedli. Když jsme se najedli, tak jsme si mohli jít koupit zmrzlinu. A potom jsme si mohli jít na chvíli zaplavat.

A poté už jsme zase vyrazili. Pouštěli jsme si písničky a užívali si den, no prostě zábava. Po chvíli už jsme byli unaveni, tak jsme přestali pádlovat a začali si povídat. A za pět hodin jsme byli na místě. Když jsme dopluli do konce našeho výletu, odnesli jsme lodě zpátky do vleku. A každý šel svou cestou.

Kateřina Hynková a Dominik Nešetřil, 9. A

Výlet na Macochu

Na výlet jsme jeli spolu se sedmáky ve čtvrtek 1. června. Nejdříve jsme se nechali lanovkou vyvézt nad propast. Byli jsme zhruba 145 metrů nad ní. Potom jsme zavítali do jeskyní s krápníky. Překvapilo mě jejich stáří. Paní průvodkyně říkala až 350 milionů let. V jeskyních jsme se dozvěděli, že nad námi je neskutečných 140 metrů kamene. A pak začala nejlepší část dne, šli jsme do zatopených jeskyní. Přijela pro nás loďka, nesměli jsme strkat ruce do vody a fotit, protože jsme byli blízko skal. Výlet byl super.

Vojtěch Bubeník, 9. B

Ve čtvrtek 1. 6. 2023 jsme společně se třídou 7. A jeli na výlet na Macochu. Sešli jsme se v 7:30 a čekali na autobus. Nastoupili jsme, přepočítali se a vyjeli. Cesta trvala přes dvě hodiny. Na parkoviště pro nás přijel vláček, který nás odvezl k lanovce. Když jsme přijeli nahoru, šli jsme se podívat do obchůdků a na vyhlídku. Dali jsme si dobrý oběd - nudlovou polévku a maso s hranolkami a zeleninou. Po obědě jsme si prohlédli jeskyně a některé jsme projeli i na lodičkách. Vláček nás odvezl zpátky k autobusu a odjeli jsme domů.

Adriana Dvořáková, 9. B

Výlet do Sedmihorek

Minulý školní rok jsme byli se třídou na školním výletě v Sedmihorekách v Libereckém kraji. Pamatuji si první momenty a dojmy z domu, kde jsme bydleli. Měly jsme s kamarádkami pokoj úplně nahore na patře s kluky a našimi učitelkami. V našem pokoji byly tenké zdi, a tak bylo slyšet každé spláchnutí z celé budovy.

Výšlapy byly také zajímavé. První byl někam na skály a byl tam hezký výhled. Další byl na Trosky, které byly pěkně daleko a celkem dost do kopce. Cestou jsme si pouštěli písničky a pořád se něčemu smáli, ale skoro každého už bolely nohy. Tam jsem měla chvíle, kdy jsem myslela, že snad omdlím. Když jsme došli konečně na Trosky, chvíli jsme tam zůstali, vyfotili se a pak jsme šli zase zpátky. Sice jsem druhý den necítila nohy, ale byla zábava. Hráli jsme ping pong a seděli u ohně. Večer jsme si vždy házely s kamarádkami míčkem, který párkrát zapadl do kopřiv, a já pro něj musela chodit, takže jsem měla popálené nohy. Šli jsme se také podívat do celého kempu, kde byly další třídy. Bylo to tam hezké a užili jsme si to.

Markéta Longová a Pavlína Kulhavá, 9. B

Výlet na Seč

Jednoho dne jsme se třídou jeli na školní výlet - na přehradu Seč. Jeli jsme ráno vlakem a z vlakového nádraží jsme museli jít v horku několik kilometrů pěšky. Když jsme konečně dorazili do kempu, byli jsme velmi zpocení a unavení, a tak jsme odpočívali. Poté jsme šli ven hrát hry a to jsme si velmi užili. Když nás hry přestaly bavit, byl už večer, takže jsme šli k táboráku opékat buřty k večeři. Ačkoli táborák moc velký úspěch neměl, všichni šli zpátky do chatek s plným břichem.

Další den jsme se šli hned ráno projít kolem přehrady, což jsme si moc užili. Po náročné procházce jsme si dali oběd v místní restauraci, který nám moc chutnal. A pak už zbývalo jen sbalit si věci, rozloučit se s přehradou a jít zase dlouhou cestu na vlakovou zastávku. I přes náročné cesty si myslím, že si všichni výlet moc užili.

Matěj Šrámek, 9. A

Exkurze do iQLANDIE

Měli jsme čekat ráno vzadu za školou na autobus. Nějakou chvíli jsme čekali, kdo nepřišel, tak měl smůlu. Potom jsme po chvíli v autobuse zastavili na benzínce. Asi po hodině jízdy jsme dorazili do Liberce. Bylo to krásné velké město, asi po 20 minutách jsme byli na místě. Hned nás zaujalo auto, které jsme mohli zvednout pomocí provazů a dlouhé trubky. Potom jsme byli u vstupu, nedaleko něj byla první „atrakce“ - vodní svět, kde byl vodopád a takový okruh, kde jsme mohli uzavírat a otevírat toky vody. V druhém patře byl simulátor zemětřesení a rychlého větru a mnoho dalšího. Byl to dobrý výlet a myslím si, že si ho celá třída užila.

Daniel Tesař, 9. A

Výlet do iQLANDIE začal tím, že jsme se celá třída sešli za naší školou. Když přijel autobus, tak jsme do něj nastoupili a vyjeli do Liberce. Cesta docela utekla a za dvě hodiny jsme byli na místě. Když jsme vystoupili z autobusu tak první, co jsme udělali bylo, že jsme se samozřejmě před vchodem vyfotili. A už jsme šli dovnitř. U vchodu jsme se nahlásili a potom jsme pokračovali do místnosti, kde jsme si vyzkoušeli různé aktivity. Potom jsme si šli prohlédnout různá oddělení. Po prohlídce jsme šli na poslední zábavu a to byl vodní svět, který jsme si pořádně užili a odjížděli jsme domů úplně mokří.

Kristýna Chvojková, 9. B

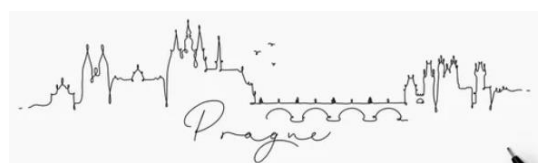
Exkurze do Prahy

V úterý 23. dubna jsme se vydali na výlet do Prahy, hlavního města České republiky. Ve vlaku jsme dostali od paní učitelky Richterové nějaké papíry s popisem, kam se za celý den podíváme (nikdo si je nepřečetl). První zastávkou našeho výletu byly záchody na hlavním nádraží, následně jsme pokračovali na Václavské náměstí, kde stojí pomník svatého Václava. Výlet dále pokračoval ke Stavovskému divadlu. Hned vedle stojí Karolinum, kde se pořádají promoce. Pak jsme se šli kouknout na Staroměstské náměstí, kde jsme měli chvíli rozchod, protože jsme čekali na to, až bude orloj v akci. Pokračovali jsme na Karlův most, kde se natáčel film.

Po cestě k filozofické fakultě jsme potkali známého herce Jiřího Bartošku, se kterým je vyfocena paní učitelka Richterová v bulváru (toto byl její nejlepší zážitek Prahy). A po tomto zážitku, jsme se konečně dočkali „cíle“ našeho výletu, Mekáče. Z Mekáče jsme pokračovali do technického muzea. Najednou jsme před námi viděli budovu technického muzea.

Tam jsme se rozdělili na dvě skupinky, jedna šla na prohlídku hornického dolu a druhá šla do muzea. My jsme jako první zavítali do hornických dolů, kde nám paní učitelka Richterová slibovala, že bude vláček a že nebudeme muset chodit. Vešli jsme tam a první věc, na kterou jsme se zeptali pana průvodce, byla, kde je vláček, a pan průvodce na nás koukal jak zjara, protože tam žádný vláček nejezdí. Poté, co jsme prošli důl, jsme se potkali s druhou skupinou a řekli jsme paní učitelce Richterové, že tam žádný vláček nejezdí. Paní učitelka protočila oči v sloup a řekla: „Opravdu tam žádný vláček nejezdí?“ Teď naši skupinu čekala prohlídka muzea, kde byly vystaveny staré dopravní prostředky. Pak jsme se sbalili a vyrazili na vlak. Nastoupili jsme a jeli zpátky do Pardubic.

*Tereza Zelendová, Karolína Janečková,
Michaela Slabá, Tereza Moravcová 9. B*

Exkurze k okresnímu soudu

V úterý 27. 2. 2024 jsme se vydali i s vedlejší třídou na exkurzi k okresnímu soudu. Ráno jsme měli sraz vzadu u školy na točně, kde na nás už čekal autobus. Bylo jasné, že někdo určitě přijde později, ale že paní učitelka přijde pozdě, jsme nečekali. Říkala nám, že čekala ve škole, kdyby náhodou někdo přišel pozdě.

Pak následovala asi 15 minutová cesta autobusem. Vystoupili jsme u krajského úřadu a došli k okresnímu soudu. Před okresním soudem jsme museli vyndat mobil a klíče a dát je k paní učitelce. Museli jsme projít rámem, který kontroloval, jestli třeba nemáme zbraň. Všichni jsme doufali, že projdeme v klidu, ale pak to najednou začalo pípat, protože někteří si zapomněli

vyndat pásek od kalhot a nebo odevzdat klíče paní učitelce. Když už jsme všichni prošli rámem, pokračovali jsme po schodech nahoru a čekali, až nás zavolají, že můžeme dovnitř.

Po chvíli čekání se otevřely dveře, vyšla paní a řekla nám, že můžeme dovnitř. Poté, co jsme se všichni usadili, jsme už museli být naprosto zticha. A poslouchat rozhovor u soudu. Na konci exkurze nám pan soudce dovolil, abychom se zeptali na různé otázky a sednout si na jeho židli a vyfotit se tam. Pak nás už čekala cesta autobusem zpět do školy. A pokračovali jsme ve výuce.

*Anna Budínská, Sofie Rykrová,
Dagmar Dvořáková, Tereza Šafářová 9. A*

Exkurze do Automatických mlýnů

Do české školy jsem začal chodit nedávno, ale už jsme byli na několika výletech. Jeden z výletů, který se mi moc líbil, byl výlet do Automatických mlýnů v Pardubicích. Byla to dlouhá exkurze, kde jsme se toho mnoho dozvěděli včetně toho, jak obtížné a dlouhé bylo vytvořit Automatické mlýny. Pak jsme obešli celou budovu a studovali architekturu. Tato budova byla tak velká, že jsem se ztratil a dlouho mě hledali, ale nakonec mě našli a šli jsme se najíst. Po jídle jsme se vyfotili a šli do školy pro věci. To byla moje první exkurze v Čechách.

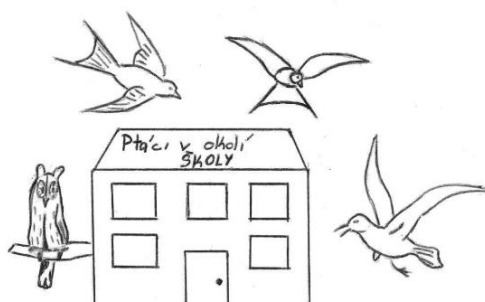
Vasyl Berdar, 9. B

Projekt EVVO

V 9. ročníku jsme s celou třídou zažili projekt Ptactvo v okolí školy. Šli jsme k akvaduktu do altánku. Tady už čekal pán, který nám povídal o různých druzích ptactva. Dívali jsme se i dalekohledem a viděli jsme velké množství odchycených ptáků zblízka. Bylo hezky a vycházku jsme si užili.

Zdeněk Kaleja, 9. A

Sportovní den

Sportovní den se tradičně pořádá jednou za rok. Nejprve se sejdem před školou a začínáme přibližně v osm hodin. Po celý den potom chodíme po stanovištích, která vymysleli učitelé. Nejprve jsme šplhali po tyči a hned potom jsme šli stavět kostky na sebe pomocí gumičky a provázku. Jako třetí jsme stříleli ze vzduchovky. Potom jsme si šli zahrát fotbal, který jsme prohráli, a dokonce jsme dostali dvě žluté karty, protože rozhodčí pískal fauly jenom nám. Po vysilujícím zápase jsme se šli nasvačit a napít. Hned po svačině nás čekala nejtěžší část dne, oběhnutí kolečka. Po dokončení tohoto úkolu jsme všichni byli rádi, že sedíme. A tak jsme seděli a čekali na konečné zvonění. Takhle probíhal náš sportovní den.

Ondřej Chrbolka, David Komers, 9. B

Sportovní den se koná každý rok v květnu. Když má sportovní den první stupeň, tak druhý má ředitelské volno a naopak. Při sportovním dni chodí žáci do školy ve sportovním oblečení. Každé stanoviště je jiné. Jsou tam například švihadla, vybíjená, maraton a další. Je to upřímně velká zábava. Podle nás je sportovní den dobrá věc, děti si mohou zkusit hodně alternativních sportovních disciplín a možná by jim to do budoucna mohlo pomoci například při volbě koníčku.

*Natálie Terkelová a Michaela Mikolášková,
9. A*

Spaní ve škole

Jednoho krásného dne jsme se s panem učitelem domluvili na spaní ve škole. Celá třída začala jásat radostí. Když jsme ztichli, tak nám pověděl, co bychom si měli vzít.

A tak se všichni s úsměvem vydali domů a sbalili si věci, co nám řekl pan učitel. Kolem šesté hodiny už všichni, co se chtěli zúčastnit spaní ve škole, dorazili do naší třídy. Vyklidili jsme všechny lavice a židle ze třídy a mohli jsme si vybrat místo na spaní.

Projekt Pěšky do školy

V dnešní době je většina dětí zvyklá, že je do školy vozí rodiče autem, což je pro děti velmi pohodlné, ale přináší to doslova každodenní ranní kolaps dopravy před školou. Jak by to mohlo vypadat, kdyby většina dětí chodila do školy pěšky?

Cesta do školy by se stala bezpečnější. Snížil by se počet aut a rodiče by se nemuseli bát, že hrozí dětem cestou do školy nějaké nebezpečí. Děti by tím zvýšily přirozený pohyb a udělaly by tak něco pro svoje zdraví. Cestou do školy by také mohly potkat nové kamarády, nabrat pozitivní energii a nadýchat se čerstvého vzduchu. Mělo by to také dobrý vliv na životní prostředí. Chůze pěšky do školy má spoustu výhod, tak z jakého důvodu vozí rodiče děti autem? Jedním z důvodů je obava, že není situace před školou pro děti bezpečná. Dalším důvodem může být špatná dopravní dostupnost z okolních vesnic a také neustálý spěch.

Myslím si, že chodit pěšky do školy je určitě dobrá věc, která má spoustu výhod, ale na druhou stranu chápu obavy rodičů, kteří se bojí o bezpečnost svých dětí. Je to takový začarovaný kruh a je potřeba o tomto tématu neustále hovořit.

Tereza Marešová, 9. B

Pak jsme se přesunuli do tělocvičny, zahráli jsme si nějaké míčové hry, potom jsme šli opékat buřty ven. Když všichni doopékali a dojedli, tak jsme se přesunuli do školy. Zahráli jsme si ještě dvě hry, ping pong a schovávanou po druhém stupni. Když jsme dohráli, tak už se šlo spát. A poslední, co si pamatuji, je to, že druhý den byli všichni (i pan učitel) strašně moc ospalí.

Radim Skryja, 9. A

Soutěž Hledáme nejlepšího Mladého chemika

Soutěž se koná již od roku 2012. Zúčastnit se může kdokoliv z osmých a devátých tříd základních škol. Soutěž je dobrou příležitostí nejen pro ty, kteří mají k chemii vztah, ale může pomoci i s výběrem střední školy. I já jsem měl možnost si posledním ročníkem soutěže projít a to až po regionální kolo. Nejprve bylo nutné úspěšně vyřešit školní kolo, které se skládalo z testu všeobecných chemických znalostí. Krajské kolo obsahovalo test s vyšší náročností a delším časovým limitem. Krajských kol se

zúčastnilo zhruba pět set dětí. Z nich do regionálního kola postoupilo třicet nejlepších a jsem moc rád, že jsem byl mezi nimi. Regionální kolo bylo ještě náročnější, neboť obsahovalo i praktickou část, tedy laboratorní úkol s chemickým nádobím. Děkuji paní učitelce Krátké, že mě na soutěž výborně připravila. Všem budoucím účastníkům této soutěže přeji hodně štěstí, zážitků a žádný výbuch v laboratoři!

Miroslav Schejbal, 9. A

Dopoledne krajů

8. 6. 2023 jsme o 3. vyučovací hodině šli do tělocvičny, protože se tam konal celoškolský projekt o krajích České republiky. Děti z prvního stupně měly všechny kraje krásně zpracované a zábavné. Od různých pexes a kvízů, po házení míčkem a ochutnávku jídel typických pro daný kraj. Stihli jsme obejít Pardubický, Ústecký, Středočeský, Jihomoravský, hlavní město Praha a Karlovarský kraj. Obešli jsme také stanoviště s názvem Zajímavosti o České republice a její státní znaky. My jsme dělali Olomoucký kraj. Dozvěděli jsme se o něm spoustu informací. Když jste přišli ke stanovišti s našim krajem, mohli jste si zahrát kvíz a zkusit si přiřadit různé památky Olomouckého kraje pomocí magnetků na tabuli, kterou jsme připravili. Nezapomněli jsme ani na jídlo a další informace o známých a neznámých místech v Olomouckém kraji. Celý projekt jsme si velice užili, i když bychom tam rádi zůstali déle.

Barbora Kloučková, 9. B

Soutěž ČČK 2023

Je to soutěž pro děti ze základních škol, která je rozdělena na 1. a 2. stupeň. Soutěží se ve zdravotnických dovednostech. Přihlásily jsme se jako 5 členný tým + naše paní učitelka, která všechno zařizovala. Pak začaly přípravy a my jsme se musely učit, všechno si projít, ale byla to i zábava a užily jsme si to. Učily jsme se to asi měsíc před soutěží a celkově to bylo cca 35 hodin. Sice nám to občas dalo zabrat, ale stálo to za to. Když jsme přijely do Pardubic, byly jsme všechny nervózní a ve stresu. Proto nás paní učitelka uklidňovala, že to bude v pohodě a že jsme nejlepší a že na to máme. Byla to pro nás i pro paní učitelku premiéra, a tak jsme nečekaly, že budeme 1. a že budeme naši školu reprezentovat v krajském kole, které se konalo v Jičíně. Všem nám bylo do pláče, byl to pro nás super zážitek. Ten zážitek byl nepopsatelný, to se málokrát stane. A proto děkujeme všem, co tam s námi byly, i paní učitelce.

Dagmar Dvořáková, Tereza Šafářová, 9. A

Neposlušné střevíce

V osmé třídě jsme se učili tanci a společenskému chování. Na závěrečné prodloužené jsme se mohli pochlubit, jak jsme se všechno naučili. Po celou dobu nás provázela paní Hana Flekrová a pilně nás učila kroky. Na závěr jsme rodičům zatančili mazurku, waltz, valčík, cha-chu, jive nebo country. Tančili i rodiče. Večer byl moc příjemným zpestřením.

Zuzana Halbrštátová, 9. B

KONEC ...

aneb Co nám škola dala a vzala ...

První a nejzřejmější věc, kterou mi škola dala, je vzdělání. Naučila mě od nejzásadnějších znalostí, čtení, psaní a počítání, až po ty složitější. To, co se ve škole naučíme, je základ pro kritické myšlení a pochopení světa, který se odehrává kolem nás. Tyto dovednosti nás provázejí po celý život. Škola nás učí také sociální dovednosti. Poprvé nám ukazuje, jak jsou důležité sociální inteligence, empatie a komunikace. Tyto schopnosti se učíme pomocí projektů a prací ve skupinkách. Sociální dovednosti budeme vždy potřebovat jak v profesním životě, tak i v tom osobním.

Jedním z nejdůležitějších aspektů v životě je sebedisciplína a odpovědnost. Dodržovat termíny, plnit povinnosti a naučit se plánovat nám vždy přijde vhod. Ve škole jsem dostala příležitost vyzkoušet si kroužky, které bych si jinak nevyzkoušela. Zkusila si soutěže a olympiády, které bych si nezkusila. Někdy nám příležitosti proploouvají před očima a my si jich ani nevšimneme, přesto stačí jen otevřít oči.

Jedním z negativních aspektů školní docházky je ztráta času a volnosti. Studium mi bere velkou část dne, a tak mi nezbyvá čas na odpočinek. Koničky musím dát občas stranou. Stres a tlak nám dává motivaci, ale jen do určité míry. Škola od nás požaduje občas velmi mnoho i v předmětech, ve kterých nemusíme vynikat. Neustálé hodnocení vede k úzkostem, pocitu nedostatečnosti a celkově k narušení mentálního zdraví.

Ať jde kdykoliv o cokoli, musíme si vybrat, jak se zachováme. Je těžké být pořád disciplinovaná, ale být úplně bez kontroly také. Je těžké dávat plnou pozornost škole, ale i dávat ji na poslední místo. Je těžké si

vybrat budoucnost, ale nevědět jakým směrem jít. Musíme si vybrat, co si myslíme, že je pro nás správné. Ale vše zlé je pro něco dobré.

Nicol Víghová, 9. B

Dala nám kamarády, vědomosti, zážitky z výletů, vzpomínky, možnost se rozvíjet, naučit se prezentovat, rozpoznání těch, kterým můžeme věřit, ale i stres a smutek. A co nám vzala? Toho bylo méně, patří sem radost chodit do školy, důvěru v některé lidi a hlavně čas.

Nikola Marešová a Linda Sládková 9. B

Škola mně dala základní znalosti a rozhled do života o tom, co chci a naopak nechci nikdy dělat. Vzala mi spoustu nervů, i když to za to ani kolikrát nestálo, ale hlavně mi dala blízké lidi. Co mi naopak vzala, je trpělivost a vůbec se někam těšit, ale to k tomu už patří.

Pavčina Kulhavá, 9. B

Díky škole jsem se naučila být mezi lidmi, mít hodně trpělivosti a pevných nervů. Dala mi i pár blízkých a věrných kamarádů. Škola mi ale i vzala důvěru v některé lidi a určité věci.

Markéta Longová, 9. B

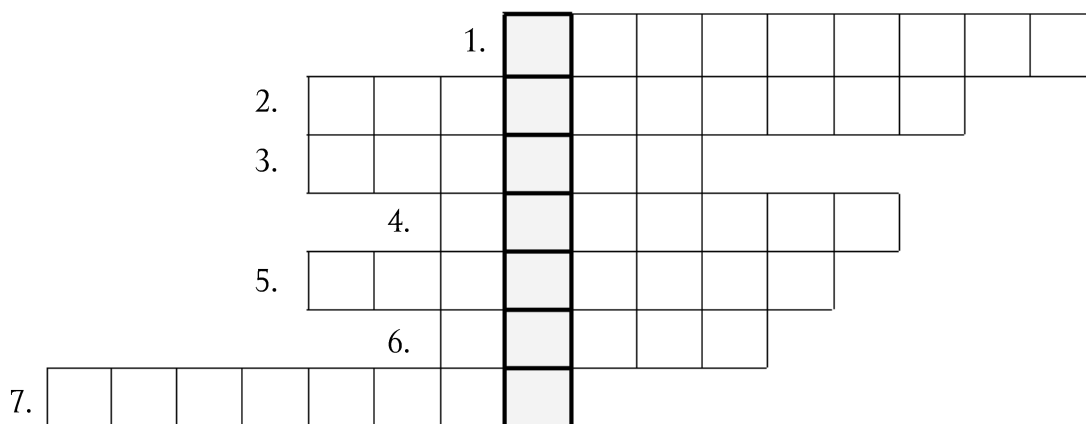

A ještě trochu školní zábavy

U	A	B	U	O	H	K	Ř
Č	E	Š	T	I	N	A	E
I	T	E	S	T	Ř	K	D
T	Ř	Í	D	A	S	I	I
E	Í	Ž	Á	K	E	Z	T
L	A	L	O	K	Š	Y	E
D	U	O	S	A	I	F	L
K	O	L	E	K	T	I	V

Čeština
Fyzika
Houba
Kolektiv
Sešit
SOU
Škola
Test
Třída
Učitel
Ředitel
Žák

Markéta Dašková a Adéla Holubová, 9. B

1. Kde nám dovysvětlí látku, kterou nechápeme?
2. Předmět, kde se učíme počítat?
3. Papír, na kterém zjistíme, jaké máme vyučovací hodiny?
4. Místo, kam se chodíme najíst?
5. Vyučující v ženském rodě?
6. Institut sloužící ke vzdělávání?
7. Nejlepší známka, jakou můžeme získat?

Karolína Nicol Čiháková, 9. A

Jak šel čas...

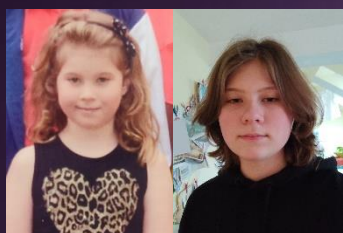
9. A

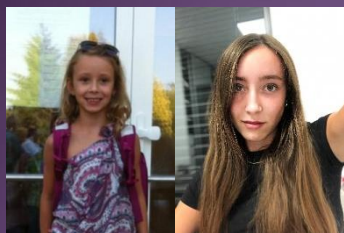
Nikola Bidlová

Anna Budínská

Sofie Čapková

Karolína Nicol Čiháková

Dagmar Dvořáková

Kateřina Farkašová

Kateřina Hynková

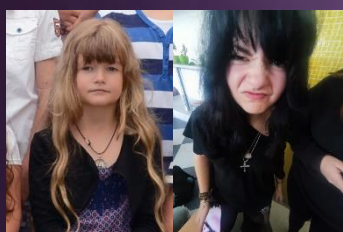
Karolína Janečková

Zdeněk Kaleja

Natálie Kopecká

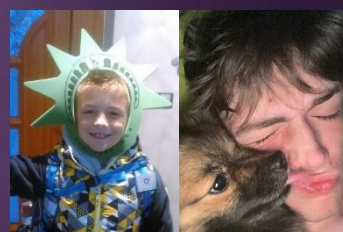
Helena Krulichová

Michaela Mikolášková

Dominik Nešetřil

Štěpán Pražan

Sofie Ryková

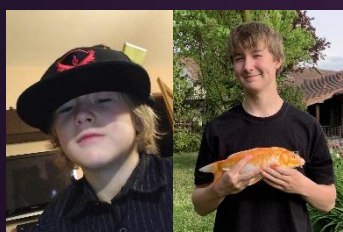
Miroslav Schejbal

Radim Skryja

Tereza Šafářová

Matěj Šrámek

Natálie Terkelová

Daniel Tesař

Vojtěch Tichý

Jak šel čas...

9. B

Vasyľ Berdar

Vojtěch Bubeník

Markéta Dašková

Hana Dolečková

Adriana Dvořáková

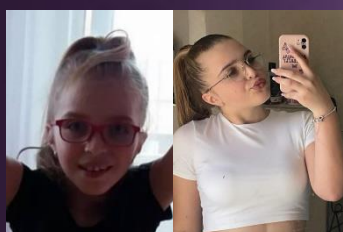
Zuzana Halbrštátová

Adéla Holubová

Ondřej Chrbolka

Kristýna Chvojková

Karolína Janečková

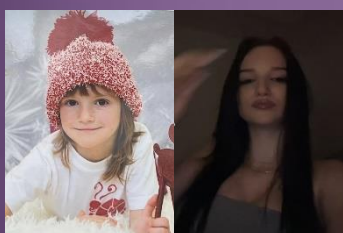
Barbora Kloučková

David Komers

Antonín Kořínek

Pavlína Kulhavá

Markéta Longová

Nikol Marešová

Tereza Marešová

Tereza Moravcová

Matěj Moravec

Daryna Podolei

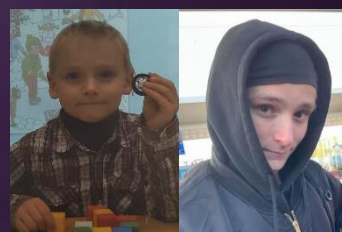
Valérie Ryšavá

Michaela Slabá

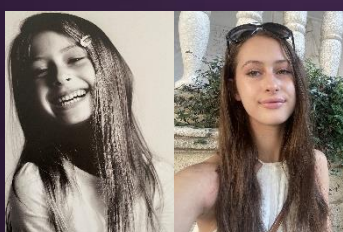
Linda Sládková

Lukáš Šimák

Michael Trulay

Nicol Víghová

Viktorie Vrbková

Tereza Zelendová